Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat

Prima lecție

• povești • poezii • jocuri
• cântecele • ghicitori

CASA

Se vinde numai împreună cu Cărticica *Draga mea* pentru copii

Cărticica *Draga mea* de COLORAT

3/2008

Ne jucăm și învățăm!

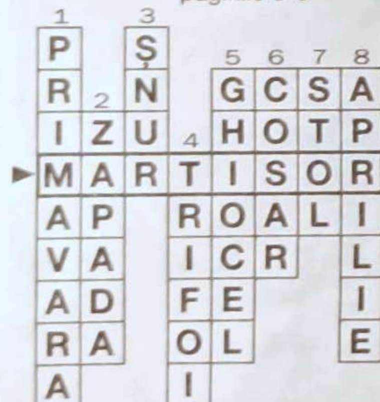
Colorăm și ne distrăm!

Desene de colorat **PENTRU CEI MAI MITITEI** și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**

Soluțiile jocurilor
din Cărticica de colorat

1 Martie
- paginile 8-9

1	2	3	4	5	6	7	8
P		Ș					
R		N		G	C	S	A
I	Z	U		H	O	T	P
►M	A	R	T	I	S	O	R
A	P		R	O	A	L	I
V	A		I	C	R		L
A	D		F	E			I
R	A		O	L			E
A			I				

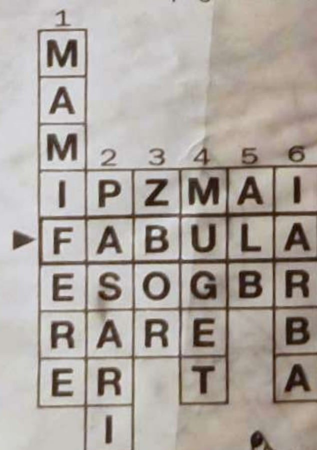
Bivolul și coțofana
- paginile 10-11

1	2	3	4	5	6
M					
A					
M					
I	P	Z	M	A	I
►F	A	B	U	L	A
E	S	O	G	B	R
R	A	R	E		B
E	R		T		A
	I				

Prima lecție
- paginile 14-15

Răspunsurile corecte sunt:
1-b; 2-c; 3-a; 4-b.

Baba Dochia
- paginile 12-13

Răspunsurile corecte sunt:
1-b; 2-b; 3-c; 4-a.

sumar

3
2008

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur Kreiss
mugur.kreiss@casalux.ro

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
PRELUCRARE IMAGINI: Emanuel Ciurumel
CORECTURĂ: Mădălina Georgescu
REDACTOR: Manuela Covaleov
DIRECTOR GENERAL
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache
ADVERTISING SALES MANAGER:
Andreea Enache
ABONAMENTE
Magda Dianu
Tel.: 021. 317.01.13
abonamente@burda.ro
ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu

Nu ezitați să îmi scrieți direct! Aștept scrisorile voastre la redacție sau pe adresa mea de e-mail:
mugur.kreiss@casalux.ro
De asemenea, puteți trimite materiale și pe adresa:
manuela.covaleov@yahoo.com

Cu prietenie, Mugur

Prima lecție

Năsturel deschise ochii. O rază de lumină îl gâdilă pe botic și o adiere ușoară îl îmbie să se trezească de-a binelea. Era singur fiindcă mama plecase dis de dimineață să viziteze o prietenă bolnavă. El știa că nu are voie să iasă din vizuină până la întoarcerea mamei, dar priveliștea de afară îl atrăgea ca un magnet. În poienița alăturată zăpada parcă se topea, lăsând să se vadă din loc în loc petice verzi de iarbă. Mai mult, acolo erau deja un iepuraș și o veveriță care se zbenguiau de colo-colo. Cum putea Năsturel să nu iasă la joacă?

- Hei, salut! Eu sunt bursucul Năsturel, vecinul vostru, și aș dori să ne jucăm împreună! Ce ziceți?

- Vai, dar ce bursuc politicos! Eu sunt Paulina și mă bucur că suntem vecini, sări veverița entuziasmată.

- Iar eu sunt Dode, spuse iepurașul țopăind în jurul lui Năsturel. Eu și Paulina ne-am gândit să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, ce zici, vii și tu?

- Cum să nu , se bucură Năsturel, să începem!

- Uite cum facem, zise Dode, tu stai aici lângă copac, cu spatele la noi, și numeri până la zece. Apoi începi să ne cauți.

- Da, sunt de acord, am înțeles jocul, a spus Năsturel fără să stea prea mult pe gânduri. Luă poziția

stabilită și încercă să numere cu glas tare.

- Unu, doi, ăăă.....

Brusc și-a dat seama că nu știa să numere până la zece. E adevărat, încercase mama să-l învețe, dar nu reușise în totalitate.

- Ce mă fac? se gândea el. Nu știu să număr...

A mai stat un pic și s-a hotărât să-și caute prietenii. Porni deci spre tufișurile de la marginea poieniței. Își ridică privirea, dar nu zări nimic printre crengile încă pline de zăpadă. Îi era teamă să se îndepărteze, dar intrase în joc și acum trebuia să joace, așa că a hotărât să meargă mai departe.

- Dode, unde ești? Paulina? striga bursucul din când în când.

Nimeni nu a răspuns. Și cum mergea neatent pe unde calcă, iată că s-a împiedicat de o creangă căzută la ultimul viscol, s-a izbit cu capul de un copac și a căzut pe spate...

- Vai, dar pe cine avem noi aici?

O arătare roșcată se aplecă asupra lui. Tache, vulpoiul cel viclean, îl studia cu atenție.

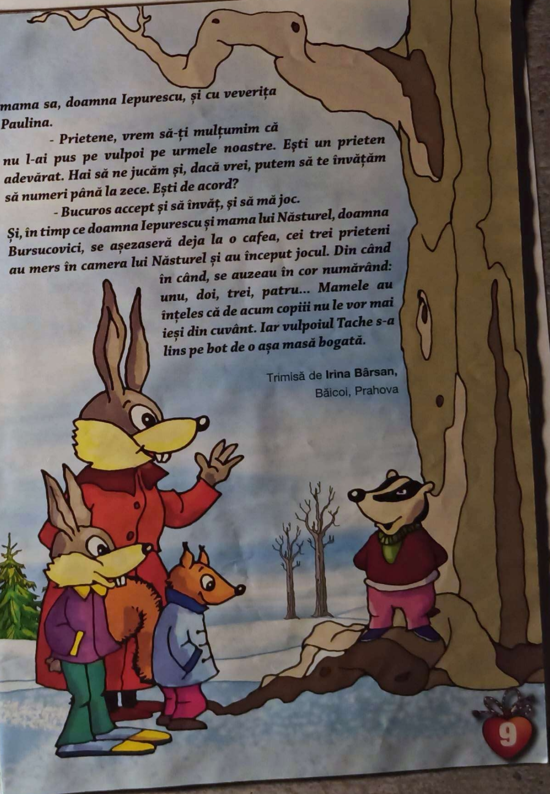
- Eu sunt bursucul Năsturel, m-am rătăcit pe aici. Mă puteți ajuta să mă întorc la vizuina mea?

- Te-ai rătăcit... Aha... Și pe pe cine căutai, micuțule?

- Pe prietenii mei: Dode iepurașul și veverița Paulina.

- Aha! Uite cum facem: tu îl strigi pe iepuraș pentru că am ceva treabă cu el și mă cam ocolește, iar eu te duc acasă. Ce zici?

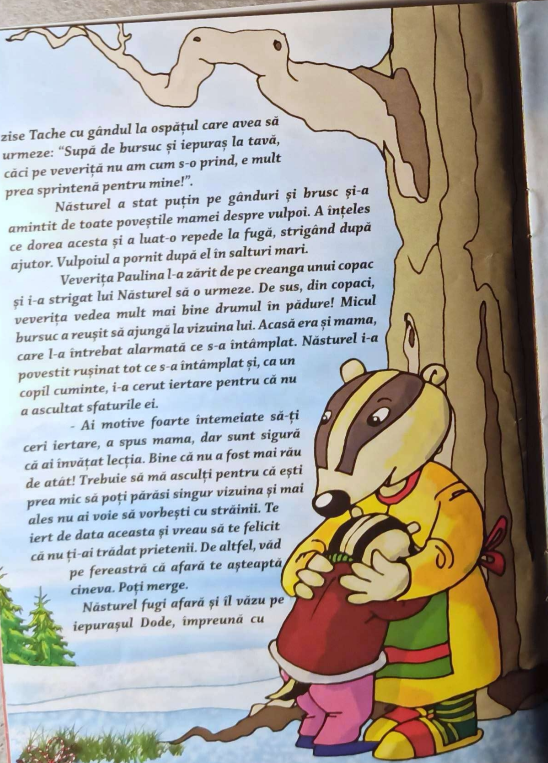
zise Tache cu gândul la ospățul care avea să urmeze: "Supă de bursuc și iepuraș la tavă, căci pe veverița nu am cum s-o prind, e mult prea sprintenă pentru mine!".

Năsturel a stat puțin pe gânduri și brusc și-a amintit de toate poveștile mamei despre vulpoi. A înțeles ce dorea acesta și a luat-o repede la fugă, strigând după ajutor. Vulpoiul a pornit după el în salturi mari.

Veverița Paulina l-a zărit de pe creanga unui copac și i-a strigat lui Năsturel să o urmeze. De sus, din copaci, veverița vedea mult mai bine drumul în pădure! Micul bursuc a reușit să ajungă la vizuina lui. Acasă era și mama, care l-a întrebat alarmată ce s-a întâmplat. Năsturel i-a povestit rușinat tot ce s-a întâmplat și, ca un copil cuminte, i-a cerut iertare pentru că nu a ascultat sfaturile ei.

- Ai motive foarte întemeiate să-ți ceri iertare, a spus mama, dar sunt sigură că ai învățat lecția. Bine că nu a fost mai rău de atât! Trebuie să mă asculți pentru că ești prea mic să poți părăsi singur vizuina și mai ales nu ai voie să vorbești cu străinii. Te iert de data aceasta și vreau să te felicit că nu ți-ai trădat prietenii. De altfel, văd pe fereastră că afară te așteaptă cineva. Poți merge.

Năsturel fugi afară și îl văzu pe iepurașul Dode, împreună cu

mama sa, doamna Iepurescu, și cu veverița Paulina.

- Prietene, vrem să-ți mulțumim că nu l-ai pus pe vulpoi pe urmele noastre. Ești un prieten adevărat. Hai să ne jucăm și, dacă vrei, putem să te învățăm să numeri până la zece. Ești de acord?

- Bucuros accept și să învăț, și să mă joc.

Și, în timp ce doamna Iepurescu și mama lui Năsturel, doamna Bursucovici, se așezaseră deja la o cafea, cei trei prieteni au mers în camera lui Năsturel și au început jocul. Din când în când, se auzeau în cor numărând: unu, doi, trei, patru... Mamele au înțeles că de acum copiii nu le vor mai ieși din cuvânt. Iar vulpoiul Tache s-a lins pe bot de o așa masă bogată.

Trimisă de Irina Bârsan,
Băicoi, Prahova

Mărțișor

De Manuela Covaleov

Iarna pleacă-ncetișor
Și frumosul Mărțișor
Pune în valiza ei
Frig, zăpadă și polei.

Trimite veste la Soare
Să coboare pe ogoare,
Peste păduri, peste case,
Cu raze mai călduroase.

Trezește și ghioceii
Ca să-și sune clopoțeii
Vestind astfel toată țara
Că sosește Primăvara!

Prințesa Igiena

Într-o zi, Prințesa Igiena se plimba prin castelul ei imaculat, fiind agitată de o presimțire. Și avea dreptate: gărzile de la porțile castelului au intrat în grabă și au spus cu glasuri speriate:

- Alteța Voastră, Regele microbilor, zis și Microbdai, a venit cu alaiul lui . Zice că are un mesaj. Îl primim?

- Să intre! porunci prințesa și încercă să se calmeze, deși o neliniște o cuprinsese deja.

Gărzile au făcut semn musafirilor nepoftiți să intre.

- O, prințesă Igiena, nu ne-am văzut de mult!

- Microbdai, treci la subiect și nu mai umbla cu lingușeli! Sunt foarte ocupată și nu-mi irosesc timpul cu nimicuri...

- Dacă zici că te grăbești să scapi de mine, află că am două vești rele pentru tine: prima e că mi-am răspândit supușii la câtiva copii din regat - și nu mai durează mult până când se îmbolnăvesc cu toții; a doua veste proastă e că m-am hotărât să-ți declar război!

- Nu se poate! Bieții copilași!

- Ba se poate! Mâine la ora 12 fix începem războiul. Ne întâlnim în fața caselor copiilor afectați!

- Sunt de acord cu orice când este vorba despre un copil neajutorat, aflat în pericol, pradă supușilor tăi, microbii!

- Eu plec și te las cu treburile tale...

Imediat după plecarea lui Microbdai se auzi glasul autoritar al prințesei:

- Gărzi!

- Da, prințesă!

- Chemați-i imediat în sala tronului pe Generalul Săpun, pe colonelul Șampon și pe comandantul Vitamină. Informați-i pe toți că Microbdai ne-a declarat război!

- Sigur, prințesă! Îți îndeplinim imediat ordinele!

Și gărzile au mers la cei trei și i-au informat despre situația care s-a ivit pe neașteptate. În câteva clipe, Săpun, Șampon și Vitamină au fost în fața prințesei lor:

- Nu e timp de pierdut, să trecem direct la subiect! În acest război nu ne vom folosi numai de competența generalului Săpun și a colonelului Șampon. Comandante Vitamină, soldaților tăi le va reveni greul sarcinii. Uitați care este planul meu!

Și a început să le povestească în șoaptă ce au de făcut a doua zi.

- Bun plan! a zis comandantul Vitamină. Și s-au răspândit imediat.

A doua zi, copiii cei bolnavi au găsit în fața ușilor câte un coș cu fructe proaspete și o

carafă de limonadă în care pluteau vesele câteva lămâi sănătoase. Oștile conduse de Săpun și de Șampon au năvălit în case și au curățat și ultima urmă de microb. Iar copiii au mâncat cu mare plăcere fructele și au băut limonada în care se ascunseseră oștile comandantului Vitamină. Până să se dezmeticească microbii, erau cu toții terminați! Ați înțeles, copii, ce plan ingenios a avut Prințesa Igiena?

Cât despre regele Microbdai, acesta și-a dat ultima suflare în fața unui simplu măr, bun prieten cu o lămâie.

Aveți grijă, dragi copii, de sănătatea voastră. Nu refuzați prietenia generalului Săpun, a colonelului Șampon și a comandantului Vitamină. Și mai ales pe cea a Prințesei Igiena.

Trimisă de **Ioana Cristina Olariu**, cls. a III-a, Timișești, înv. Violeta Blaga

Ghiocelul cel sfios

Trimisă de **Adriana Serghirescu**,
8 ani, jud. Bistrița-Năsăud

Ghiocelul cel sfios
Scoate capul din zăpadă
Și se-ntreabă sperios:
„Oare chiar te-ai dus tu, iarnă?
Că de mult am așteptat
Să mai ies puțin din pat,
Să discut cu viorica
Și cu blânda rândunica,
Și cu toate frunzele,
Și cu albinuțele”.

S-a topit!

Trimisă de **Mihnea Puțura,**
clasa a II-a C, Școala 51, București

Dragul meu om de zăpadă
S-a topit de vreme caldă.
L-am făcut iarna trecută
Cu efort și muncă multă.

I-am pus nasturei-cărbuni
Și-un nas din morcovii cei buni.
Și în loc de mâini, Fănele,
I-am pus două rămurele.

Mama mi-a mai dat o oală,
Să i-o pun pălărioară.
Era alb, scund și frumos
Făcut din omăt lucios.

Primăvara l-a topit,
Nu știu când a dispărut
Și în loc de bulgări grei
Am în curte ghiocei.

Păpușa mea

Poezie trimisă de **Maria Ungureanu,**
com. Vidra, jud. Vrancea

De la târg tăticul meu
Mi-a adus o păpușică.
Eu am mulțumit frumos
Și-am promis să-i fiu mămică.

Mai întîi am s-o îmbrac
Cu-o fustiță în cinci clini
Și-am să folosesc la ea
Chiar petalele de crini.

Din flori vii de toporași
Fac o bluză viorie
Și-o voi strânge la mijloc
C-un cârcel verde de vie.
Dar din ce fac pantofiorii ?
Cine poate să m-ajute?
Prietena mea, rândunica,
Doi fulgi negri îmi dă iute.

Acum sunt îngrijorată
(Fiind mămică-ntâia oară!)
Dacă în loc să pășească,
Păpușica-aceasta zboară?

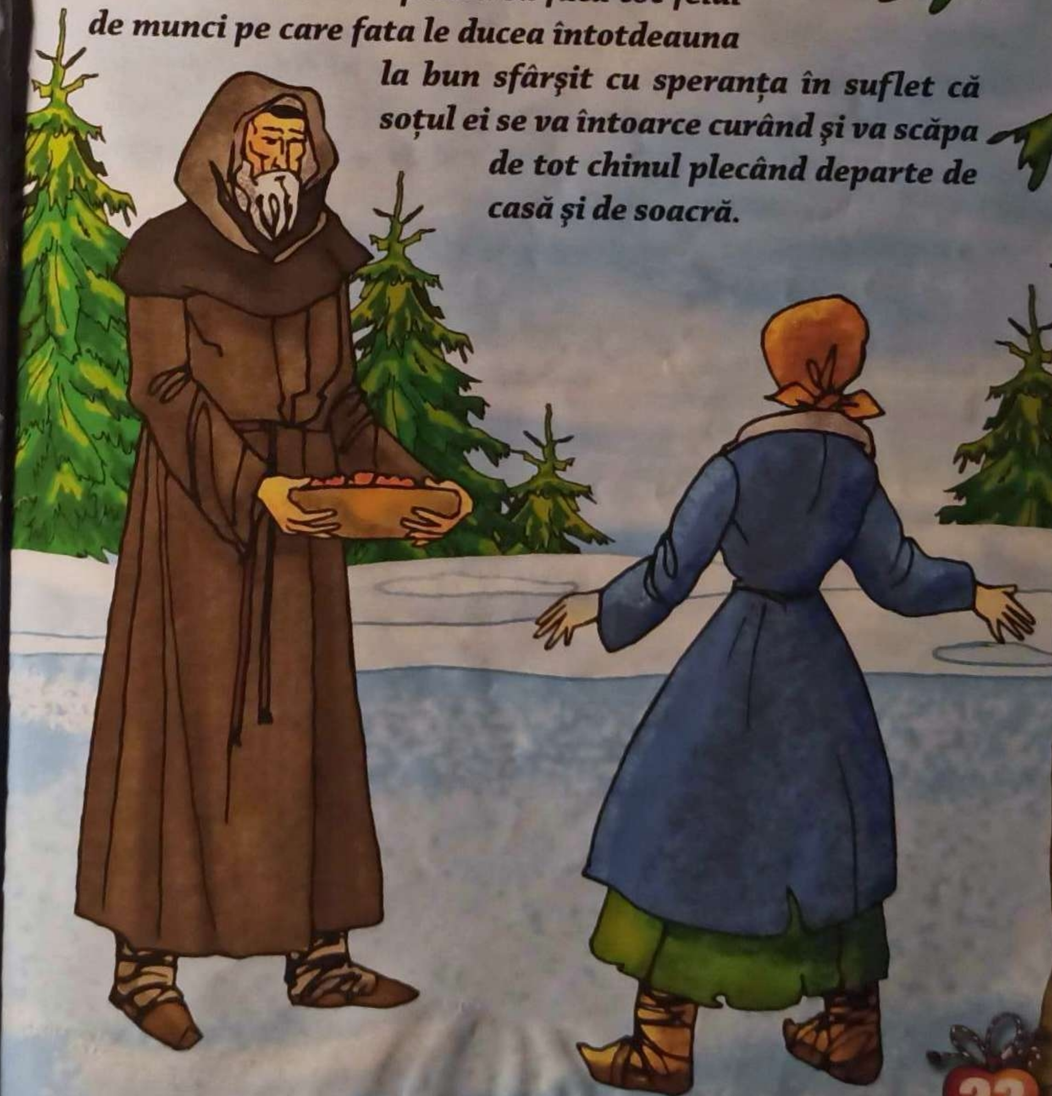

Baba Dochia

Povestea spune că a trăit cu mulți, mulți ani în urmă, în munți, într-o casă ascunsă printre copacii din pădure, o bătrână pe nume Dochia. A avut mai mulți copii, dar au plecat cu toții alungați de răutatea mamei. Numai cel mic, mai blajin și mai tăcut, a rămas lângă mama lui. S-a căsătorit și a adus-o pe soția lui în casa mamei. Bătrâna Dochia a primit-o pe noră în casă și a început a se purta cu ea așa cum făcuse o viață întreagă cu toți oamenii din jurul ei, cu mare răutate.

Iarna acoperise munții, pădurea și casa Dochiei cu un strat gros de zăpadă. Zilele reci venea una după alta și primăvara parcă uitase să mai ajungă și prin acele locuri. Fiul era mai tot timpul plecat la muncă departe de casă și baba era acasă numai cu nora ei. O punea să facă tot felul de munci pe care fata le ducea întotdeauna la bun sfârșit cu speranța în suflet că soțul ei se va întoarce curând și va scăpa de tot chinul plecând departe de casă și de soacră.

Când, într-o dimineață, bătrâna i-a cerut să plece în pădure după fragi nora a pornit speriată, cu speranța în suflet că Dumnezeu o va ajuta să nu înghețe și să găsească un adăpost unde să poată sta. Nu putea crede că i-ar face bătrânei pe plac de data aceasta pentru că nimeni nu auzise vreodată de fragi crescuți în zăpadă. A pornit fără țintă prin pădure. Viscolul parcă se mai potolea pe măsură ce înainta și soarele prindea a străluci tot mai tare. De undeva, n-ar putea spune de unde, un bătrân cu chip bun și blând a apărut în fața ei și i-a dăruit un castron plin cu fragi proaspeți. A dispărut la fel de repede cum a apărut și dacă n-ar fi ținut în mână castronul cu fragi fata ar fi putut spune că a visat. S-a întors acasă la soacră. I-a întins fragii fără o vorbă și, înghețată, s-a așezat lângă foc. Bătrâna a mâncat cu poftă fructele proaspete și fără să mai întrebe cum a fost cu putință să găsească fragi în pădurea acoperită de zăpadă, crezând că numai primăvara care a sosit a făcut o asemenea minune, a pornit cu turma de oi la păscut pe munte.

Vremea părea să țină cu ea. Era tot mai cald, soarele strălucea pe cerul senin. Bătrâna a început să arunce pe rând, în fiecare zi, câte unul, din cele nouă cojoace pe care le purtase toată iarna. Baba Dochia a ajuns în vârf de munte cu oile ei fără nici un cojoc. Un viscol puternic s-a pornit brusc și bătrâna care își aruncase cojoacele ce-o ajutaseră să treacă peste iarnă a înghețat. Au înghețat lângă ea și oile.

O grămadă de stânci ce seamănă cu o păstoriță și cu oile ei au rămas în vârf de munte mărturie a poveștii babei Dochia. În primele zile ale primăverii își aduc aminte oamenii de ea și pun pe seama răutății babei vremea schimbătoare de început de martie, când iarna și primăvara se luptă să fie stăpâne pe lume.

Bivolul și coțofana

De George Topârceanu

Pe spinarea unui bivol mare, negru, fioros
Se plimba o coțofană
Când în sus și când în jos.

Un cățel trecând pe acolo s-a oprit mirat în loc:
-Ah, ce mare dobitoc!
Nu-l credeam așa de prost
Să ia-n spate pe oricine...
Ia stai frate că e rost
Să mă plimbe și pe mine!
Cugetând așa, se trage îndărăt să-și facă vânt,
Se pitește la pământ
Și deodată-zdup!-îi sare
Bivolului în spinare...

Ce s-a întâmplat pe urmă nu e greu de-nchipuit.
Aruncat cam fără veste, bivolul a tresărit,
Dar i-a fost destul o clipă să se scuture, și-apoi
Să-l răstoarne
Să-l ia în coarne
Și cât colo să-l arunce, ca pe-o zdreanță în trifoi.

-Ce-ai gândit tu oare, javră? Au crezut-ai că sunt mort?
Coțofana treacă, meargă, pe spinare o suport
Ca să mă apere de muște, de țânțart și de tăuni
Și de alte spurcăciuni...
Pe când tu, potaie proastă, cam ce slujbă poți să-mi faci?
Nu mi-ar fi rușine mie de ițe și de malaci,
Bivol mare și puternic, gospodar cu greutate,
Să te port degeaba în spate?...

Soluțiile jocurilor din nr.2/2088

La săniuș, pag.9
Soluțiile sunt: funie sanie, ureche căciulă, cot, urechi iepure, mănușa urs, manșete urs.

TALON
de fidelitate

3
2008

Decupează talonul și pune-l bine într-un plic.
Trimite plicul pe adresa redacției numai după ce ai adunat toate cele 12 taloane ale anului 2008!
Tragerea la sorți va avea loc în luna decembrie 2008.
Numele celor 30 de câștigători vor fi publicate în nr. **1/2009** al Cărticelei.

Numele copilului ....

Numele părinților ....

Adresa completă ....

Telefon ....

Martie 2008

Labirint, pag.28

Învață o rugăciune!

Așa Tu, Doamne, mă învață
Și-așa să vrei a-mi ajuta:
Să fiu mereu în a mea viață
Lumină din Lumina Ta!

Flămândului s-astâmpăr chinul,
Cu el făcându-mi pâinea-n două,
Să fiu curat precum e crinul
Scăldat în boabele de rouă.

Cu toți copiii să fiu frate,
Să nu știu, Doamne, ce e ura,
Spre clevetiri și nedreptate
Să nu mi se deschidă gura.

POVESTE religioasă

Cuvioșii Ioan Casian Romanul și Gherman din Dobrogea

Dragi copii,

Veți afla povestea a doi foarte buni prieteni, daco-romani, unul pe nume Ioan Casian și altul pe nume Gherman.

Povestea prieteniei lor începe încă de pe vremea când ei erau mici, să fi avut vreo 5-6 anișori. Împreună cu părinții lor trăiau în provincia Scythia Minor căreia acum îi spunem Dobrogea.

Cei doi băieți s-au născut în localitatea Casimcea pe la anul 368 și s-au jucat împreună și s-au dus tot împreună la școala care se organizase la o mânăstire, căci pe atunci școlile erau înființate la mânăstiri. La școală, au fost colegi de bancă și au învățat limba greacă, filozofie, astronomie și Sfânta Scriptură. Cei doi băieți s-au apropiat foarte mult și au făcut și armata împreună. Pentru că și-au dat seama că amândurora le este plăcută învățătura Mântuitorului Iisus Hristos, cei doi prieteni au plecat într-o călătorie în Orient. Au luat-o cu ei și pe sora lui Ioan Casian. Să nu vă mire, dragi copii, că acești trei tineri au plecat de acasă. Atunci nu existau pericole iar părinții erau de acord cu astfel de excursie mai ales când era vorba despre a învăța de la sfinții din deșert.

Așadar, cei trei pelerini s-au dus întâi la o mânăstire de lângă Betleem în apropierea locului unde s-a născut pruncul Iisus. Au stat acolo vreme de 5 ani învățând. Apoi, au plecat spre deșertul din Egipt pentru că auziseră că acolo trăiau niște călugări. Tinerii voiau

să afle de la călugări mai multe cuvinte de învățătură, dar aveau nevoie și de sfaturi privind viața unui călugăr. Au stat acolo foarte mulți ani timp în care Gherman devenise un fel de dascăl care punea zeci de întrebări călugărilor din pustiu, iar Ioan Casian era ucenicul care asculta și învăța. Cei doi tineri voiau foarte mult să afle de la acești învățați ai pustiului cum să facă să aibă o viață curată, cum să postească fără să se gândească la mâncare, cum să se roage și cum să fie cât mai educați.

După ce au aflat tot ce se putea afla, Ioan Casian și Gherman s-au întors acasă pentru că le era foarte dor de familiile lor, dar și de frumusețea peisajului din Dobrogea.

După ce a stat fiecare cu părinții lui și a povestit câte învățase și câte văzuse, pentru că dorința lor de a afla cât mai multe era de neoprit, în anul 400, Ioan Casian și Gherman au vrut să ajungă la Constantinopole, capitala Imperiului Roman de Răsărit. Aici l-au întâlnit pe un alt mare învățat, Sfântul Ioan Gură de Aur, care vazând câte știu tinerii, l-a făcut preot pe Gherman și diacon pe Casian. Au stat 4 ani cu Sfântul care a fost exilat,

fapt ce i-a îndurerat foarte mult pe amândoi. De aceea, au decis să plece la Roma pentru a-i cere ajutor Papei Inocențiu I. Pentru că atât Gherman cât și Casian deveniseră atât de buni prieteni cu Sfântul Ioan Gură de Aur, au umblat pe străzile Constantinopolului și au adunat semnături atât de la credincioși, cât și de la reprezentanți ai bisericii. Scrisoarea cu semnături i-au înmânat-o Papei.

Până să ia Papa o hotărâre, Sf. Ioan a fost rechemat la Constantinopole de împăratul Arcadie pentru că lumea era furioasă că-și pierduse sfătuitorul.

Cât despre Gherman, istoria spune că s-ar fi stins din viață la Roma în anul 405. Ioan Casian a plecat la Marsilia unde a întemeiat două mânăstiri (una de călugări, și alta de călugărițe) care au funcționat după regulile vieții călugărilor din Egipt. La una dintre aceste mânăstiri, a trăit Casian singur, în post și multe rugăciuni, până în anul 435.

Ei au devenit sfinți recunoscuți de Biserica Ortodoxă Română abia în anul 1992, după ce au fost cercetate toate arhivele și s-a ajuns la concluzia că atât Ioan Casian, cât și Gherman și-au dedicat întreaga viață bisericii și învățăturilor Mântuitorului Iisus Hristos.

Repovestită de Florin Ghiță

fapt ce i-a îndurerat foarte mult pe amândoi. De aceea, au decis să plece la Roma pentru a-i cere ajutor Papei Inocențiu I. Pentru că atât Gherman cât și Casian deveniseră atât de buni prieteni cu Sfântul Ioan Gură de Aur, au umblat pe străzile Constantinopolului și au adunat semnături atât de la credincioși, cât și de la reprezentanți ai bisericii. Scrisoarea cu semnături i-au înmânat-o Papei.

Până să ia Papa o hotărâre, Sf. Ioan a fost rechemat la Constantinopole de împăratul Arcadie pentru că lumea era furioasă că-și pierduse sfătuitorul.

Cât despre Gherman, istoria spune că s-ar fi stins din viață la Roma în anul 405. Ioan Casian a plecat la Marsilia unde a întemeiat două mânăstiri (una de călugări, și alta de călugărițe) care au funcționat după regulile vieții călugărilor din Egipt. La una dintre aceste mânăstiri, a trăit Casian singur, în post și multe rugăciuni, până în anul 435.

Ei au devenit sfinți recunoscuți de Biserica Ortodoxă Română abia în anul 1992, după ce au fost cercetate toate arhivele și s-a ajuns la concluzia că atât Ioan Casian, cât și Gherman și-au dedicat întreaga viață bisericii și învățăturilor Mântuitorului Iisus Hristos.

Repovestită de Florin Ghiță

